

Imatge d'El curiós incident del gos a mitjanit, dirigida per Julio Manrique  
ROS RIBAS



## Un gran incident

**E**l que està passant al Lliure de Gràcia és teatre en majúscules, per això no queden entrades

**H**i ha qui diu que a Barcelona el pols cultural està apagant-se. En el *Guerrilla Corner* anterior escrivia que estem vivint episodis greus i preocupants com el d'un Macba amputat i a la deriva, que denoten que no tothom té clar que un país es construeix a partir de la seva cultura. Però si ens movem de les arts visuals a les escèniques, el diagnòstic és més favorable: a Barcelona hi ha escenaris on es pot gaudir de nits de teatre que no tenen res a envejar a altres capitals europees. Escenaris plens d'història com el Lliure de Gràcia, on des del 2 de desembre del 1976, quan es va estrenar *Camí de Nit*, de Lluís Pasqual, i només amb l'excepció dels anys

de la reforma, s'hi ha gaudit de nits de teatre memorables. Un teatre especial, únic a la ciutat, fundat precisament per un grup de professionals de les arts escèniques que des de l'inici entenen la cultura com el que és, un dret democràtic, un exercici de llibertat ciutadana que en les societats del benestar ha d'estar garantit pel sector públic. A l'abast de tothom.

Pujar al Lliure de Gràcia té molt de ritual pagà, en què els protagonistes han estat els grans noms de l'escena catalana, com Anna Lizaran, Lluís Homar, i molts d'altres. Perquè al Lliure de Gràcia s'hi ha vist la millor dramaturgia, però sobretot s'hi han consagrat també els grans actors i ac-

trius del teatre català. És per això que quan al Lliure, i en especial al Lliure de Gràcia, en una mateixa temporada teatral, hi ha un actor que broda dos papers, primer com a protagonista de *Victòria d'Enric V* i actualment, fins al 24 de maig, amb el *Curios incident del gos a mitjanit*, adaptació teatral de la novel·la de Mark Haddon, vol dir que alguna cosa grossa està passant. Vol dir que estem assistint a la consagració d'un actor com és Pol López. Perquè si com a Enric V va convèncer-nos, el que Pol López aconsegueix a *El curios incident* és increïble, espectacular, immens.

Aquesta obra és teatre pur. L'adaptació del llibre de Haddon és tot un repte que amb Julio Manrique a la direcció es converteix en una de les millors posades en escena dels últims anys: vuit actors i actrius enormes, Pol López brilla amb llum pròpia, però d'Ivan Benet a Cristina Genebat, Marta Marco, Carme Fortuny..., tots estan immensos; i amb una música en viu que aconsegueix que aquells que no hagin entrat a l'obra acabin posseïts per l'acció.

El que està passant al Lliure de Gràcia és teatre en majúscules. La mala notícia, freqüent en aquests casos, és que ja no queden entrades. La bona notícia és que la temporada vinent es podrà tornar a veure. I no hi haurà excusa perquè algú pugui dir que no va trobar entrada. No hi haurà excusa per no gaudir d'un actor en la trentena com Pol López, que es transmuta en la seva expressió facial, corporal, en la seva dicció, en cada múscul del cos, durant les dues hores d'espectacle, en un Chris Boone adolescent encantador, intel·ligentíssim, tendre i desesperant alhora, deseparat quan s'esfondra el seu món de poques certes. No hi haurà excusa per no posar-nos en la pell de la mare i en la pell del pare, interpretats per Genebat i Benet. Quin gran incident! \*

## FEMINITATS ADA CASTELLS

### Encara hi som

**L'**aparició de petites editorials convida a una pràctica que semblava que la compra *on line* havia de fer desaparèixer. És la visita, com a mínim mensual, a la llibreria, sense cap llista a la mà, simplement amb la curiositat encesa perquè ens sorprenguin. Ara no només hi trobem nous títols i nous autors sinó també nous editors que potser es limitaran a treure mitja dotzena de novetats per any, però que precisament per això les tractaran amb molta cura, com els pares que tenen una única criatura i no es dediquen a

parir com si l'era preconceptiva no fes temps que s'hagués superat.

Entre aquestes peces, m'ha anat a parar a les mans *Els meus millors pròlegs*, de Ferran Escoda, publicat per La Temerària, un segell amb un nom que va en la línia irònica de la llibreria Nollegiu. Els temeraris han tret aquest llibre que se'ns diu que és un conjunt de pròlegs de llibres inexistents. De fet, jo l'he llegit com un conjunt de relats i l'experiment m'ha semblat divertit, enginyós, ben escrit i molt ben editat, cosa que ja és molt.

Ja es veu que està escrit per algú que estima els llibres, algú de la secta de la literatura, dels que passen de puntetes i amb els ulls tancats pel dia de Sant Jordi i prefereixen ser lectors tota la resta de dies de l'any.

Llibres com aquest de Ferran Escoda oxigenen el panorama i potser passaran desapercibuts per a molts, però aniran fent el seu camí discret pel boca-orella entre els que remenen a les lleixes de les llibreries i llegeixen suplementaris literaris. Per cert, potser som pocs, però estem vius, recordem-ho. \*